

ΔΙΗΓΗΣΙΣ
ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΒΔΟΜΗ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΜΕΝΟΥΝΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΧΑΡΗ

Ὁδὸς Μαιζῶνος
1893

ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

*Διὰ τὸν ἅγιον ναὸν ὅπου ἔκτισεν ἐδῶ εἰς τὴν Ἱε-
ρουσαλήμ μὲ τοὺς δαίμονας καὶ ὑπέταξεν ὅλους
τοὺς διαβόλους.*

Αἰγῆσις περὶ τοῦ σοφωτάτου βασιλέως Σο-
λομῶντος πολὺ θαυμαστῆ καὶ κατασκευ-
κῆ, ὅστις ἦτο υἱὸς τοῦ προφήτου Δαβὶδ
τοῦ βασιλέως τῆς Ἱερουσαλήμ· καὶ ἀκρό-
τατε πῶς τὸν ἐγέννησεν αὐτὸν τὸν Σολομῶντα ἀπὸ
τὴν Βερσαβεὲ, τὴν γυναῖκα τοῦ Οὐρία, τὴν ὁποίαν
εἶδεν ὁ προφήτης Δαβὶδ κυττάζοντας ἀπὸ τὰ παρά-
θυρα τοῦ παλατίου του ὅταν εὐγαινεν ἀπὸ τὸν λουτρόν,
καὶ τὴν ἠγάπησε, διότι ἦτο πολλὰ ὠρῖα καὶ θεω-
ρητικὴ καὶ ἔστειλε καὶ τὴν ἐπῆρε, καὶ ἐκοιμήθη μετ'
αὐτῆς καὶ ἐγγαστρώθη αὐτὸν τὸν σοφώτατον Σολο-
μῶντα· καὶ ὅχι μόνον πῶς ἔκαμε τὴν ἁμαρτίαν τῆς
μοιχείας, ἀλλὰ καὶ τὸν ταλαίπωρον ἄνδρα τῆς ἔστειλε
καὶ τὸν ἐφόνευσαν. Ἰδὼν ὁ Θεὸς τὸ κακὸν ὅπου ἔκα-
μεν ὁ Δαβὶδ καὶ θέλων γὰρ τὸν γυρίσῃ εἰς μετάνοιαν

διὰ τὴν μὴ κολασθῆναι αἰωνίως, ἔστειλε τὸν ἀρχάγγελον Μιχαὴλ βαστώντα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐν σπαθί δίστομον, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν προφήτην Νάθαν καὶ τῷ εἶπε· «πῆγαίνοι, ἔλεγξον τὸν προφήτην Δαβὶδ, τὸν βασιλέα διὰ τὴν μεγάλην ἁμαρτίαν ἧκου ἔκαμε· καὶ σύ, Νάθαν, μὴ φοβηθῆς τίποτε, ὅτι ἐγὼ θέλω στέκομαι μετὰ τοῦτο τὸ δίστομον σπαθί τὸ ξεγυμνωμένον ὀπίσω σου, καὶ σύ, Νάθαν, θέλεις με βλέπει, ὁ δὲ Δαβὶδ δὲν θέλει με βλέπει παντελῶς.»

Καὶ οὕτως ὁ Νάθαν ἐπῆγε κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἀρχαγγέλου εἰς τὸν προφήτην Δαβὶδ καὶ ἠλεγξεν αὐτόν, καὶ τῷ ἔλεγε παραβολικῶς· «βασιλεῦ καὶ προφῆτα Δαβὶδ, εἰς ἄνθρωπος εἶχεν ἐννεμήκοντα ἐννέα πρόβατα καὶ ὁ δοῦλος ἐκείνου εἶχε μίαν προβατίναν· ὁ κύριός τοῦ ἐξήλευσε καὶ αὐτήν καὶ τοῦ τὴν ἐπῆρε καὶ μετὰ ταῦτα ἔστειλε καὶ τὸν ἐφόνευσαν. Ὡς δίκαιος λοιπὸν κριτὴς ὅπου ἦσαι ἀποφάσισον τί πρέπει νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.» Καὶ ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς Δαβὶδ καὶ εἶπεν· ὅτι ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον πρέπει νὰ σκάψουν ἕνα λάκκον καὶ νὰ τὸν βάλουν μέσα ἕως εἰς τὴν μέσην καὶ νὰ τὸν παραχώσουν μετὰ τὸ χῶμα καὶ ἔτσι νὰ τὸν πετροβολήσουν. Καὶ λέγει ὁ Νάθαν· «ὦ βασιλεῦς, σὺ εἶσαι ἐκεῖνος, ὅπου ἔκαμες τὸν φόνον καὶ τὴν μοιχείαν» καὶ τότε ὁ Δαβὶδ ὡσάν ἤκουσεν ἔτσι, ἔμεινεν ὡς νεκρὸς καὶ ἠλλαξεν τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου του, καὶ ἐγνώρισε τὴν ἁμαρτίαν ἧκου ἔκαμε πῶς ἡ μεγάλη· ὅμως δὲν ὑπερηφανεύθη ὡς βασιλεὺς ὅπου ἦτο ἢ νὰ ὀργισθῆ κατὰ τοῦ προφήτου Νάθαν, ὅπου

τὸν ἤλεγξε μεγάλως, ἀμὴ παρευθὺς ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον του καὶ ἐπροσκύνησε τὸν προφήτην Νάθαν μετὰ δακρῶν καὶ ἀναστεναγμῶν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, καὶ εἶπεν· «ἀληθῶς ἐγὼ εἶμι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἤμαρτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων» καὶ εὐθὺς εὐγάλε τὰ βασιλικὰ φορέματα ὅπου ἐφοροῦσε καὶ ἔβαλε σάκκον τρίχινον καὶ εἰσέβη εἰς ἓνα λάκκον καὶ ἔκλαιε καὶ ἐθρήνει, ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν μὲ τὴν κρίσιν του, καὶ ἐκεῖ ἔγραψε τὸ Ψαλτήριον, ὅπου διαβάζομεν ἡμεῖς τὴν σήμερον ἡμέραν καὶ μὲ ταύτην τὴν μετάνοιαν ἐσυγχώρησεν ὁ Θεὸς αὐτὸν καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἅγιος καὶ Προφήτης καὶ Βασιλεὺς.

Τὸ λοιπὸν, ἃς ἔλθωμεν εἰς τὸν υἱὸν του τὸν βασιλεῖα Σολομῶντα, ὅπου ἦτο μέγας σοφός, καὶ παρέλαβε τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς του· καὶ ἡ σοφία του ἦτο ὑπὲρ πᾶσαν σοφίαν τοῦ κόσμου καὶ ἐζήτησε σοφίαν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ὄχι πλοῦτον, δόξαν καὶ τιμὴν, ὁ δὲ Θεὸς τῷ ἔδωκεν ὅλα τὰ ἀγαθὰ, τὴν σοφίαν, τὴν δόξαν, τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν τιμὴν· καὶ ὅμως θαρρῶντας εἰς τὴν σοφίαν του τὴν πολλὴν ὅπου τῷ ἔδωκεν ὁ Θεὸς ἐβουλήθη νὰ κτίσῃ ἐκεῖνον τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἠέλησε νὰ τὸν ἀρχινήσῃ ὁ πατέρας του Δαβὶδ, καὶ αὐτὸς ὁ Σολομὼν περιωρίσθη νὰ τὸν ἀνακτίσῃ ἐκ θεμελίων, ἐκλεκτὸν, περίφημον, διὰ νὰ μὴ εὑρίσκηται ἄλλος ὑποκάτωθεν τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἰς τὴν γῆν ἐπάνω ὡσὰν τὸν ναὸν ἐκεῖνον. Ὅμως ἐσύναξεν ὅλην τὴν κατασκευὴν καὶ τὸν κερεστὲν, ἐσύναξε καὶ τεχνίτας· καὶ μαστόρους ἐπιτηδείους χιλιάδας τὸν ἀριθμὸν τέσσα

σαρκας χωρὶς τοὺς ἐργάτας, καὶ ἤρχισαν νὰ κτίζου
τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ εἰς ὄνομα τῆς ἁγίας Σιών.

Λοιπὸν ὁ βασιλεὺς Σολομῶν εἶχεν ἓν παιδίον κατὰ
πολλὰ ὠραιότατον καὶ εὐμορφώτατον ἀπὸ ὅλα τὰ
παιδιά τοῦ παλατίου του καὶ ἦτο σῶφρον καὶ γνω-
στικὸν καὶ ἐπιτήδειον εἰς κάθε τέχνην, καὶ τὸ ἐχαι-
ρετο ὁ βασιλεὺς βλέποντάς το· καὶ τὸ ἔκαμεν ἐπίτρο-
πον καὶ ἐπιστάτην εἰς ὅλα του τὰ θελήματα καὶ εἰς
ὅλας του τὰς ὑπηρεσίας, καὶ τὸ ἀγαποῦσε καὶ τὸ
εἶχεν ὡς ἴδιόν του υἱόν. Τὸ λοιπὸν ἔβαλεν ὁ βασιλεὺς
τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἐπάνω εἰς τοὺς μαστόρους ἐπίτρο-
πον καὶ ἐπιστάτην καὶ τοῦτο ἐρμήνευε τοὺς μαστόρους.
ὅπου ἐδούλευον τὸν ναὸν τὸν θεῖον καὶ ἔβλεπαν τὸ
παιδίον ὅλοι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς καὶ ἐθαύμαζον εἰς
τὴν γνῶσιν ὅπου εἶχεν. "Ὁμῶς βλέποντας ὁ διάβολος,
ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας, δὲν ἠμπόρεσεν ὁ μιαρὸς νὰ
βλέπῃ τὸ ἔργον ὅπου ἐπεχειρίσθη ὁ βασιλεὺς Σολο-
μῶν, καὶ τὸ ἐφθόνησε πολὺ, καὶ ἠθέλησε νὰ κάμῃ
καὶ τὸν βασιλέα νὰ λυπηθῇ καὶ νὰ ἀμελήσῃ τὸ ἔργον
τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνο διὰ νὰ μὴ οἰκοδομηθῇ τελείως. Ἄλλὰ
θέλετε ἀκούσει παρ' ἔμπροσθεν, τί ἔπαθεν ὁ μιαρὸς,
καὶ ἐγελάσθη καὶ ἐπιάσθη εἰς τὴν παγίδα, καὶ ἐν-
τροπιάσθη.

Εἰς ἐκείνας λοιπὸν τὰς ἡμέρας ἄρχισεν ἐκεῖνο τὸ
εὐμορφώτατον παιδίον καὶ ἔχασε τὴν ὄψιν τοῦ προ-
σώπου του καὶ τὸν νοῦν του καὶ ἔγινεν ἐκστατικόν·
λοιπὸν ἔρχεται ἀοράτως ἀπὸ τὸν ἀέρα ἓν πονηρὸν
πνεῦμα καὶ ἀκάθαρτον δαιμόνιον, καὶ ἐπείραζε τὸ

παιδίον ὅταν ἤθελε νὰ κοιμηθῆ εἰς τὴν κλίνην του καὶ τῷ ἔδειχεν ὁ μικρὸς δαίμων κάθε λογῆς φαντασίας. Βλέπων ὁ βασιλεὺς τὸ παιδίον ἐθαύμαζε καὶ ἐλυπεῖτο κατὰ πολλά· καὶ τῷ ἔδιδεν ὁ βασιλεὺς διπλοῦν φαγητόν. καὶ τὰ φορέματά του, ὅπως ἔλθῃ εἰς τὴν προτέραν του τάξιν καὶ κατάστασιν ὅπου εἶχεν· ἀλλ' ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του δὲν ἄλλαξεν εἰς τὸ καλλίτερον. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τὸ παιδίον καὶ τῷ ἔλεγεν· αἰπέ μοι, τέκνον μου, διὰ τί εἶσαι κίτρινος καὶ σκυθρωπὸς εἰς τὴν ὄψιν, καὶ ὁ νοῦς σου δὲν εἶναι μετὰ σοῦ, μόνον εἶναι ἐνηλλαγμένος;» Ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἤθελε νὰ εἰπῇ τοῦ βασιλέως τί ἐπάθει· καὶ βλέπων αὐτὸ ὁ βασιλεὺς πῶς δὲν ἀπεκρίνετο ἐθαύμαζε καὶ ἐλύπεϊτο κατὰ πολὺ τὸ τί νὰ κάμῃ. Τότε ἤρχισεν ὁ βασιλεὺς μετ' ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ ἔλεγε πρὸς τὸ παιδίον· ἀνά μοι εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τί ἐκαταστάθῃς εἰς τέτοιαν θεωρίαν καὶ πῶς εὐγῆκες ἔξω ἀπὸ τὸν νοῦν σου, καὶ νὰ ἤξεύρης πολλὰ βάρβαρα· θέλεις πῆθει ὥστε νὰ χάσης καὶ τὴν ζωὴν σου.»

Ταῦτα ὡς ἤκουσε τὸ παιδίον εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα μετὰ δακρῶν, φόβου καὶ τρόμου· «Αὐθέντα μου πολυχρονεμένε, ἐμένα ὅλα τὰ καλὰ μοῦ τὰ ἔχει ἡ βασιλεία δοσμένα καὶ τίποτε δὲν μοῦ λείπει, καὶ ἀπὸ τὰ καλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν εὐφραίνεται ἡ καρδιά μου· ἀμὴ ἄκουσον, αὐθέντα μου πολυχρονεμένε, νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ νὰ σοῦ διηγηθῶ τί παθαίνω ἐκεῖ ὅπου κοιμοῦμαι εἰς τὸ κρεββάτι μου· ἔρχεται ἓνας ἄνθρωπος μαῦρος κατὰ πολλὰ ὡσὰν ἀράπης καὶ μὲ πλακώνει εἰς τὴν καρδίαν·

καὶ πιάνει τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου μου τοῦ μικροῦ καὶ βυζάνει πίνων τὸ αἷμά μου· καὶ πάλιν φαίνεται: τὴν ἡμέραν ἕνας ἄγγελος καὶ μοῦ λέγει νὰ μὴ τὰ εἰπῶ τῆς βασιλείας σου αὐτὰ ὅσα παθαίνω καὶ ἐκεῖνος θέλει μὲ γλυττώσει ἀπὸ αὐτὸν τὸν μαῦρον, καὶ μοῦ εἶπεν ἔάν σου τὰ εἰπῶ γλυττωμὸν δὲν θὰ ἔχω ἀπὸ αὐτόν. »

Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐθαύμασε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ ἐκατάλαβεν, ὅτι ἐκεῖνος ὅπου ἐπείραζε τὸ παιδίον μὲ τέτοιαις φαντασίαις εἶναι πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον δαιμόνιον καὶ παρευθὺς ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν μετὰ δακρύων καὶ συντετριμμένης καρδίας ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ ὁ Θεὸς μὲ τί τρόπον νὰ καταρασθῇ καὶ νὰ ἀφανισθῇ τὸ δαιμόνιον ἐκεῖνο ὅπου ἐπείραζε τὸ παιδίον. Καὶ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὰ δάκρυα καὶ τοὺς κόπους, ἤκουσε τῆς δεήσεως τοῦ Σολομῶντος, καὶ παρευθὺς ἔστειλε τὸν ἀρχάγγελον Μιχαὴλ μὲ μίαν βούλαν, ἤγουν, σφραγίδα, καὶ τὴν ἔδωκε τοῦ βασιλέως, λέγων ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἀράπης εἶναι πονηρὸν δαιμόνιον, καὶ ἔρχεται ἀοράτως καὶ πειράζει τὸ παιδίον· καὶ ὁ βασιλεὺς νὰ τὴν δώσῃ τῷ παιδίῳ καὶ ὅταν ὑπάγῃ πάλιν τὸ δαιμόνιον νὰ τὸ κτυπήσῃ εἰς τὸ στῆθος μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸ δέσῃ καὶ νὰ τὸ φέρῃ ἔμπροσθέν σου· καὶ σύ, Σολομῶν, ἐξέτασον αὐτὸ νὰ σοῦ δείξῃ ὅλας τὰς ἐπιβουλὰς καὶ πανουργίας του· καὶ ἀκόμη μὲ ταύτην τὴν βούλαν θέλεις πατάξῃ καὶ ἐξουσιάζει ὅλους τοὺς δαίμονας καὶ τὴν δύναμίν τους καὶ νὰ τοὺς συναΐξῃ ὅλους, τοῦ ἀέρος καὶ τῆς γῆς καὶ

τῆς θαλάσσης καὶ τῶν καταχθονίων καὶ νὰ οἰκοδομήσῃς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν δαιμόνων καὶ νὰ ἦναι ἐργάται εἰς τοὺς τεχνίτας. Καὶ ἐπῆρεν ὁ βασιλεὺς τὴν σφραγίδα ἀπὸ τὸν ἀρχάγγελον Μιχαὴλ καὶ εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς σφραγίδος ἔκαμιν ὁ Σολομὼν ἐν δακτυλίδιον παρόμοιον ἀπὸ λίθου μεγάλης τιμῆς καὶ ἔκραξε τὸ παιδίον καὶ τῷ ἔδωσε τὴν βούλαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῷ παρήγγειλε καθὼς τῷ εἶπεν ὁ ἀρχιστράτηγος.

Ἐσπέρας δὲ γενομένης ἔπεσε τὸ παιδίον νὰ κοιμηθῆ εἰς τὸ κρεββάτι του καὶ ἰδοὺ ἔφθασε καὶ ὁ διάβολος κατὰ τὴν συνήθειαν ὅπου εἶχε, τὸ δὲ παιδίον εἶχε τὴν ἔννοιαν κατὰ τὴν ππραγγελίαν ὅπου τῷ εἶπεν ὁ αὐθέντης του ὁ Σολομὼν καὶ ἐβούλωσε τὸν διάβολον εἰς τὸ στῆθος μὲ τὴν βούλαν τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ σατανᾶς ἐφώναξε φωνὴν μεγάλην καὶ εἶπεν· αὐαὶ μοι τῷ ἀθλίῳ πῶς ἐκαταβουλώθηκα ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος.» Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη τὸ παιδίον καὶ ἔδεσε τὸν σατανᾶν, καὶ τῷ λέγει τὸ παιδίον· αἰδοῦ, παγκάκιστε δαίμων καὶ πονηρὲ διάβολε, νὰ ποῦ σὲ ἐβούλωσα καὶ σὲ ἐπίασα καὶ σὲ ἔδεσα· ἐσύ εἶσαι πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον δαιμόνιον, ὅπου ἤρχεσο κάθε βράδῳ καὶ ἔπινες τὸ αἷμά μου καὶ ἐβύζανες διὰ νὰ μὲ θανατώσῃς, καὶ τὴν ἡμέραν μοὶ ἐφαίνεσο ὡς ἄγγελος, κακὲ δαίμων καὶ ἐπίβουλε τῆς ζωῆς μου, καὶ ἰδοὺ ὅπου σὲ πηγαίνω δεμένον ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως Σολομῶντος καὶ θέλεις πάθει πολλὰ κακά, πονηρὲ διάβολε.» Καὶ οὕτω τὸν ὑπῆγεν ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, καὶ

ὡς τὸν εἶδεν ὁ Σολομὼν ἐθαύμασε καὶ εὐχαρίστησε Κύριον τὸν Θεόν, καὶ εἶπεν ὁ Σολομὼν πρὸς τὸν διάβολον· αἰπέ μοι, πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον, τί ἔστι τὸ ὄνομά σου καὶ τί εἶναι ἡ μιαιφάνειά σου ἐργασία, καὶ διατί ἐπείραζες τὸ παιδίον, πρὶν σέ τιμωρήσω εἰς τὸν τόπον τῆς γενένης;» καὶ ὁ δαίμων εἶπε· «τὸ ὄνομά μου καλοῦμαι Ὅρνιαις· καὶ εἶμαι τελώνιον τοῦ ἀέρος· καὶ ἡ ἐργασία μου εἶναι αὕτη, ἐπείραζα καὶ ἐσκन्दάλιζα τὸ παιδίον μὲ τὸ νὰ ἐφθόνησα τὸ ἔργον ὅπου ἐπεχειρίσθης, δηλαδή νὰ κτίσῃς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ· καὶ ἡμεῖς οἱ δαίμονες πάντοτε ἔχομεν τὸν φθόνον εἰς τὰ νέα καὶ εὐμορφα καὶ προκομμένα παιδία διὰ νὰ τὰ σκανδαλίζωμεν, καὶ ἡ ἐργασία μου εἶναι αὕτη, νὰ σκανδαλίζω τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς καρδίας των, διὰ νὰ ἀμαρτάνουν καὶ νὰ λησμονοῦν τὸν ἐπουράνιον Θεόν, καὶ τότε ὡσάν γυναῖκα εὐμορφη γίνομαι καὶ φαντάζομαι εἰς τὸν ὕπνον τοὺς καὶ ἀμαρτάνουν καὶ τότε ὡσάν σκύλος γίνομαι, καὶ τότε ὡσάν ἀετὸς μετὰ πτερῶν, καὶ τότε ὡσάν λεοντάρη μὲ τοὺς ἄλλους δαίμονας, καὶ τότε ἄλλων λογίων φαντασίας λαμβάνομεν καὶ παρουσιαζόμεθα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁπότεν ἰδῶμεν τοὺς ἀρχαγγέλους Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, μᾶς ἐπιτιμοῦν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφανίζομεθα.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Σολομὼν ἐδόξασε Κύριον τὸν Θεόν καὶ ἐπεκαλέσθη τοὺς ἀρχιστρατήγους Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, καὶ εὐθὺς ἐφάνησαν οἱ ἀρχάγγελοι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἀλυσοδέσαντες τὸν Ὅρνιαν τὸν σατανᾶν

μὲ ὄλον του τὸ τάγμα, τοὺς ἐπρόσταξαν οἱ ἀρχάγγε-
 λοι νὰ ὑπάγουν ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τῆς γῆς ἕως εἰς τὸ
 ἄλλο καὶ ἀπὸ θαλάσσης νὰ κουβαλήσουν μάρμαρα
 βαρύτατα· καὶ πάλιν ἄμα ἦλθον ἀπ' ἐκείνην τὴν ὑ-
 πηρσίαν, τοὺς ἔβαλαν καὶ ἔκοπταν μάρμαρα καὶ σί-
 δηρον διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς ἔκραξεν ἐκεῖνο τὸ ἐκλεκτὸν παιδίον
 καὶ τῷ εἶπεν· ἀἴπαρε, τέκνον μου, τὴν σφραγίδα τοῦ
 Θεοῦ καὶ τὸν Ὀρνιάν τὸν σατανᾶν, καὶ νὰ πηγαίνη-
 τε εἰς τοὺς ἐρήμους τόπους, καὶ ὅπου ἂν εὑρῆτε δαί-
 μονας μὲ τὸ τάγμα των, νὰ τοὺς βουλώσης ὄλους καὶ
 νὰ τοὺς φέρης ὄλους ἐδῶ εἰς ἡμᾶς. » Καὶ ἐπῆρε τὸ παι-
 δίον τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν Ὀρνιάν τὸν σα-
 τανᾶν καὶ ἐπῆγεν εἰς τοὺς ἐρήμους τόπους καὶ εὗρηκε
 τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμόνων καὶ λέγει του ὁ Ὀρνιάς·
 «σὲ κράζει ὁ βασιλεὺς Σολομών μὲ τὸν δρισμὸν τοῦ Θεοῦ
 Σαβχώθ· » καὶ λέγει του ὁ δαίμων· «καὶ ποῖος εἶναι αὐ-
 τὸς ὁ Σολομών ὁποῦ μοῦ λέγεις ἐσύ; » Τὸ παιδίον πα-
 ρεθύς ἔρριψε τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκόλλησεν
 εἰς τὸ στήθος τοῦ ἄρχοντος τῶν δαιμόνων· καὶ εὐθὺς
 ἐσηκώθη μὲ βίαν μεγάλην μὲ ἕξ χιλιάδας δαίμονας
 καὶ ἐπῆγεν ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως Σολομώντος, καὶ
 τὸν ἐπροσκύνησαν ὄλοι οἱ δαίμονες. Καὶ ὁ βασιλεὺς
 εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ὅπου
 τὸν ἠξίωσε τοιαύτης χάριτος καὶ τιμῆς καὶ λέγει πρὸς
 τὸν δαίμονα· «τί σου ἐστὶ τὸ ὄνομα καὶ ἡ μιὰ σου
 ἐργασία ὅπου κάμνης; » Ἄ· Ἐγὼ εἶμαι ὅπου ὀνομάζομαι
 Βεελζεβούλ, καὶ λέγομαι γαστήρ θηλυμανίας, καὶ εἶ-

μαι κύριος ἕξ χιλιάδων δαιμόνων· ἐγὼ ἤμην ὁ πρωτάγγελος τοῦ οὐρανοῦ, ὁ λεγόμενος Βεελζεβούλ, καὶ ἦτο μετ' ἐμένα καὶ ἄλλος πρῶτος σατανᾶς ὁ λεγόμενος Ἐωσφόρος, πλὴν τὸν ἐπετίμησεν ὁ Θεὸς καὶ ἐκατακλείσθη ἐν ταρτάρῳ δεσμῶ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄρχων τοῦ ἀέρος εἰς τὰ πονηρὰ καὶ ἀκάθαρτα πνευματα καὶ μετασχηματιζόμεθα καὶ γινόμεθα ὡς ἄνθρωποι καὶ δείχνομεν εἰς ὄνειρα φαντασίας κακὰς καὶ ἀμαρτάνουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν ὕπνον των, καὶ μικρὰ παιδιὰ πνίγομεν κοντὰ εἰς τὰς μητέρας των· καὶ ὅποιος ἄνθρωπος εἴτε ἄνδρας, εἴτε γυναῖκα ἐπειράχθη ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας ἐνέργειαν, ἂν καπνισθῆ μὲ χολὴν ὄψαοῦ γλιανοῦ ὅπου εἶναι εἰς τὰ γλυκὰ νερὰ καὶ εἴπη· «Πρόφθασον, Ῥαφαήλ, ὁ παρεστηκὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,» εὐθὺς ἀναιρούμεθα ἀπ' ἐκεῖ. Ἐγὼ εἶμαι ὅπου ἀνγκάζω τοὺς βασιλεῖς καὶ πολεμοῦν ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον, καὶ κάρνουν αἱματοχυσίαν καὶ πολλὰς σκλαβίας εἴτε εἰς θάλασσαν εἴτε εἰς ξηρὰν, καὶ ποτὲ καλὸν ἀνθρώπου δὲν θέλω.»

Τότε ὁ βασιλεὺς Σολομὼν εἶπε πρὸς αὐτόν· «Ὑπὸ τίνος ἀγγέλου καταργεῖται ἡ δύναμίς σας ;» Καὶ εἶπεν ὁ Βεελζεβούλ· «Ὑπὸ τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ καὶ κυρίου Σαβαώθ καταργεῖται ἡ δύναμίς μας, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχαγγέλου Ῥαφαήλ.» Καὶ οἱ δαίμονες ἔτρεμον μήπως ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐπιτιμήσῃ καὶ τοὺς ὀργισθῆ μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα. Εἶτα ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς νὰ πριονίζουσαν μάρμαρα καὶ λίθους ὅλοι οἱ δαίμονες καὶ κάθε ἓνας δαίμων ἐτάχθη νὰ δουλεύῃ εἰς τὸν ναὸν

τοῦ Θεοῦ ὅπου ἔκτιζεν ὁ Σολομών, καὶ ἐκεῖ ὅπου εἰργάζοντο οἱ δαίμονες ἦτο πρᾶγμα ἀνεκδιήγητον καὶ θαῦμα μεγάλον καὶ ποῖος νὰ ἔβλεπε καὶ νὰ μὴ ἐθαύμαζε; τόσους τεχνίτας μὲ τόσον πλῆθος δαιμόνων νὰ ἐργάζωνται εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ εἰρηνικᾶ μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας καὶ παντελῶς δὲν ἐτολμοῦσαν οἱ δαίμονες νὰ πειράξουν, νὰ ἀδικήσουν, κἀνένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τόσον τοὺς εἶχεν ὁ Σολομών εἰς τὴν ἐξουσίαν του ὅλους τοὺς δαίμονας, βουλωμένους μὲ τὴν σφραγίδα ἐκείνην ὅπου τῷ ἔστειλεν ὁ Θεὸς μὲ τὸν ἀρχάγγελον Μιχαήλ, ὥστε τοὺς ἀποκατέστησεν ὅλους ὡσάν σκλάβους καὶ ἔκοπταν μάρμαρα καὶ λίθους καὶ ἐκουβαλοῦσαν ἀσβέστην καὶ νερόν μὲ κάρους βαρυτάτους, ὅλοι ἀλυσοδεμένοι ἐδούλευσαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ. Λοιπὸν ἐκεῖ εἰς τὸ κτίσιμον ὅπου ἔκτιζαν οἱ μαστόροι καὶ οἱ δαίμονες εἰργάζοντο, ἓνας ἀπὸ τοὺς μαστόρους ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ υἱοῦ του· ὁ δὲ πατέρας τοῦ παιδίου ἐπῆγεν εἰς τὸν βασιλέα μετὰ πολλῶν δακρῶν καὶ ἐκάλεσε τὸν υἱόν του, τὸ πῶς τὸν ἀτίμασε καὶ τὸν ὕβρισε, καὶ ἔλεγε πρὸς τὸν Σολομῶντα· «βασιλεῦ παλυχρονεμένε, θανάτωσον τὸν υἱόν μου, ὅτι ἐμένα τὸν πατέρα του μὲ ἀσχήμεσε καὶ μὲ ὕβρισε καὶ μὲ ἀτίμασε καὶ ἂν δὲν τὸν θανατώσης, ἐγὼ πλέον δὲν βάλω τὴν χεῖρά μου νὰ δουλεύω εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ.» Καὶ ἰδοὺ μετὰ ὧραν ἰκανὴν ἐπῆγε καὶ ὁ υἱὸς τοῦ μαστόρου. Καὶ ἰδὼν τὸν βασιλέα ἐκάλεσε τὸν πατέρα του.

Διαλογιζόμενος καὶ ἀπορῶν ὁ βασιλεὺς τί ἀπόκρι-
 σιν νὰ δώσῃ εἰς τοὺς δύο διὰ νὰ τοὺς εἰρηνεύσῃ ἐγύ-
 ρισε καὶ ἔβλεπε πρὸς τὸν ναὸν καὶ εἶδε τὸν Ὁρνίαν
 τὸν διάβολον ὅτι δὲν ἐδούλευεν ὡς οἱ ἄλλοι δαίμονες,
 μόνον ἔστεκε καὶ ἐγελοῦσε. Καὶ λέγει ὁ βασιλεὺς πρὸς
 τοὺς δύο τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ὅπου ἐκρίνοντο· «ἀ-
 ναχωρήσατε ὀλίγον ἀπὸ λόγου μου·» καὶ οὕτως ἀνεχώ-
 ρησαν καὶ οἱ δύο, καὶ τότε ὁ βασιλεὺς ἔστειλεν ἐκεῖνο
 τὸ εὐμορφότατον παιδίον νὰ φέρῃ τὸν Ὁρνίαν τὸν
 σατανᾶν ἔμπροσθέν του, καὶ τὸν ἔφερον εὐθύς. Καὶ
 λέγει τοῦ ὁ Σολομών· «ὦ πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκά-
 θαρτον, διατί γελᾷς τὴν βασιλείαν μου καὶ τὴν κρί-
 σιν μου καὶ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ὅπου οἰκοδομῶ ;» Καὶ ὁ
 διάβολος ἐπεκρίθη πρὸς τὸν βασιλέα· αὐτοῦ, δέσποτα
 βασιλεῦ, σοφώτατε καὶ δικαιοτάτε, οὔτε κρίσιν ἐγέ-
 λασα ποτέ μου, οὔτε τὴν βασιλείαν σου, οὔτε τὸν
 ναὸν τοῦ Θεοῦ ὅπου οἰκοδομεῖς, ἀλλὰ αὐτοὺς τοὺς
 δύο ἀθλίους ὅπου ἤλθαν καὶ κρίνονται εἰς τὴν βασι-
 λείαν σου, αὐτὸν τὸν γέροντα μὲ τὸν υἱὸν τοῦ ὅπου
 μαλλόνουν καὶ φιλονεικοῦν καὶ ὑβρίζονται· ἐνῶ πρὶν
 ἀπεράσουν τρεῖς ἡμέραι ὁ υἱὸς αὐτοῦ θέλει ἀποθάνει.»
 Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς παρὰ τοῦ Ὁρνία, τῷ εἶ-
 πεν· «Ἵπαγε, ἐργάζου εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ μετὰ πά-
 σης σπουδῆς καὶ τρόμου.» Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔκραξε πάλιν
 τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ὅπου ἐμάλλωναν, καὶ τοῖς
 ἔδωκε διορίαν ἡμέρας πέντε καὶ τότε θέλει κάμει τὴν
 κρίσιν του· καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμεν ὁ Σολομών διὰ τὸν
 λόγον ὅπου τῷ εἶπεν ὁ Ὁρνίας, ὅτι πρὶν παρέλ-

θουν τρεῖς ἡμέραι ὁ υἱὸς τοῦ γέροντος ἀποθνήσκει.

Ἄφου παρῆλθον αἱ πέντε ἡμέραι, ἦλθεν ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου εἰς τὸν Σολομῶντα, καὶ μετὰ δακρύων καὶ ὄδυρων ἔλεγε· «βασιλεῦ πολυχρονημένε, ὁ υἱόν μου ἀπέθανε καὶ πλέον δὲν θέλω τὸν ἰδεῖ.» Καὶ λέγει του ὁ βασιλεὺς· «πότε ἀπέθανεν ὁ υἱός σου, γέροντά μου;» Ἀφότου ἐδικάσθημεν καὶ ἐμαλλώσαμεν δὲν ἀπέρασαν τρεῖς ἡμέραι καὶ ἀπέθανεν, ἀπεκρίθη ὁ μάγορος. «Πήγαινε εἰς τὸ καλόν, γέροντά μου, λέγει ὁ βασιλεὺς, καὶ δόξαζε τὸν Θεόν, καὶ ὁ Κύριος νὰ σοὶ δώσῃ ὑπομονὴν εἰς τὴν θλίψιν τῆς καρδίας σου.» καὶ οὕτω παρηγορήσας τὸν γέροντα ἀπῆλθε. Καὶ πάλιν ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς τὸ γνωστικὸν παιδίον νὰ φέρῃ τὸν Ὅρνιαν τὸν δαίμονα, καὶ εὐθύς τὸν ἔφερεν ἔμπροσθέν του. Εἶτα λέγει ὁ Σολομῶν πρὸς αὐτόν· «εἶπέ μοι, πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον, πόθεν γνωρίζεις ἐσὺ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου;» Καὶ ὁ διάβολος εἶπε μετὰ φόβου καὶ τρόμου· «Ἡμεῖς, δέσποτα βασιλεῦ, εἴμεθα πρῶτα ἄγγελοι, καὶ ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειάν μας μᾶς ὠργίσθη ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὸν πρῶτόν μας Ἐσφάρον σατανᾶν, καὶ ἐκεῖ ἔπεσε κάτω εἰς τὴν ἄβυσσον· καὶ ὅταν ὁ ἀρχιστράτηγος Μιχαὴλ εἶπε «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου,» ἐσταθήκαμεν κατὰ τὴν προσταγὴν, καὶ οὕτω ἐμίναμεν ἐναέρια τελώνια τῶν ψυχῶν, καὶ ἀπὸ φῶς ὅπου εἴμεθα ἄγγελοι, ἐγενήκαμεν σκότος καὶ μαυρισμένοι καθὼς μᾶς βλέπεις, καὶ ἀνερχόμενοι ἡμεῖς εἰς τὸ κάτωθεν μέρος τοῦ οὐρανοῦ ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν καὶ ἡμεῖς τὸν Θεὸν δις τὸ

ἡμερονύκτιον, καὶ πετῶντες ἀκούομεν τὰς ἑκατὰ χιλιάδας τῶν ἀγγέλων καὶ τὰ γράμματα τοῦ καθενὸς ἀνθρώπου καὶ μακθάνομεν τὸν θάνατον ἀπὸ σαράντα ἡμέρας προ-
 τήτερα καὶ διὰ τοῦτο πασχίζομεν καὶ ἡμεῖς νὰ τὸν
 κολάσωμεν διὰ νὰ πέσῃ εἰς κακάς καὶ ἀτόπους πρά-
 ξεις διὰ νὰ κολασθῇ νὰ τὸν κερδίσωμεν, καὶ πετῶμε-
 νοι εἰς τὰ κάτωθεν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὡς φύλλα τοῦ
 δένδρου ὅπου πίπτουν ὑπὸ μεγάλους ἀνέμους εἰς τὴν
 γῆν, οὕτω καὶ ἡμεῖς πίπτομεν ὑπὸ Θεοῦ ῥοπῆς καὶ δὲν
 ἠμποροῦμεν νὰ σταθῶμεν, καὶ βλέποντάς μας οἱ ἄν-
 θρωποι οἱ ἀμαθεῖς, νομίζουν ὅτι εἶναι ἀστέρες τοῦ οὐ-
 ρανοῦ χινοῦμενοι καὶ μᾶς δοξάζουν καὶ λέγουν ὅτι
 σκλάβος ἐλευθέρωθη καὶ ὁ Θεὸς νὰ τὸν γλυττώσῃ.»
 Καὶ ὁ βασιλεὺς Σολομὼν ἔλεγε πρὸς τὸν Ὀρνιάν· «οἱ
 ἴδιοι τοῦ οὐρανοῦ ἀστέρες χινοῦνται κάτω ποτέ;» καὶ
 ὁ δαίμων ἔλεγεν· «οὐχί, δέσποτα, οἱ γὰρ ἀστέρες ἀνα-
 τέλλουσι καὶ βασιλεύουσιν καὶ περιπατοῦν μαζὺ μὲ τὸν
 οὐρανὸν ὡσάν τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἕως τὸν
 μέλλοντα αἰῶνα.» Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Σολο-
 μὼν εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν, καὶ ἐπρόσταξε πάλιν τὸν
 Ὀρνιάν νὰ δουλεύῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ μαζὺ μὲ
 τοὺς δαίμονας.

Πάντες δὲ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ ἡ σοφὴ Σιβύλ-
 λα, ἦλθε καὶ αὐτῇ μετ' αὐτῶν νὰ ἰδοῦν τὸν ναὸν τοῦ
 Θεοῦ, καὶ ἔφεραν κανίσκια μεγάλα τοῦ βασιλέως Σο-
 λομῶντος, καὶ ἔφεραν οἰκοδομὴν διὰ τὸν ναὸν τῆς
 ἁγίας Σιών, καὶ πολυτελῆ καὶ ἀξιόλογον ὕλην καὶ
 σκεύη πολλὰ καὶ πολυτελῆ καὶ τὰ ἀφιέρωσαν εἰς τὸν

νάον τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων τῆς Ἀραβίας ἔστειλεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν βασιλέα Σολομῶντα τὸν σοφώτατον καὶ τιμιώτατον ἀπὸ ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ ἐν κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑγίαινε. Ἀπρὸς τὸν βασιλέα Σολομῶντα τῆς Ἰουδαίας τῆς Παλαιστίνης. Ἀναφέρω καὶ φανερώσω τῇ βασιλείᾳ σου, ὅτι ἐδῶ εἰς τὸν ἰδικόν μου τόπον καὶ χώραν κατοικεῖ ἐν δαιμόνιον πονηρὸν καὶ δυνατὸν τὸ ὁποῖον ῥίπτει σπήτια, ἐκρίζονει δένδρα καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ῥίπτει εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸ νερὸν τοὺς κρημνίζει· καὶ ἐπειδὴ ἤκουσα ὅτι μετὰ τῆς σφραγίδος ὅπου σοῦ ἔστειλεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ οὐρανόθεν μετὰ τὸν ἀρχάγγελόν σου ὑπέταξας ἀπασαν τὴν δύναμιν τῶν δαιμόνων, σὲ παρακαλῶ πολὺ στείλε καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ ἐξολοθρεύσης τὸ πονηρὸν τοῦτο πνεῦμα, καὶ ἂν τὸ κάμη τοῦτο ἢ βασιλεία σου, νὰ σοῦ στείλω ἐξοδὸν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ τριάκοντα τάλαντα χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου.» Τὸ ἐν τάλαντον κάμνει 450 λίτρες.

Λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ὁ βασιλεὺς καὶ ἀναγνούς αὐτὴν εἶπε τῷ παιδίῳ νὰ πάρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἀραβίας τὸ ὀγληγορώτερον καὶ τῷ ἔδωκε τὸ γράμμα ὅπου τὸν ἐχαιρετοῦσε· καὶ εἶπε τῷ παιδίῳ νὰ πάρῃ μαζὺ του καὶ ἐν δερμάτι καινούργιον καὶ ἐν γοργοκάμηλον, καὶ ἔστειλε τὸ παιδίον μετὰ συνοδίαν πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ τῷ παρήγγειλε· ἀπρόσεξε, τέκνον μου, νὰ εὕρῃς τὸν τόπον ὅπου κατοικεῖ ὁ δαίμων καὶ ἅμα ἔλθη ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα ὅπου θέλει φυσῆσει ὁ ἄνεμος ὁ μέγας,

ἔχε σὺ τὸ δερμάτι ἀνοικτὸν πρὸς τὴν πέτραν τῆς φω-
 λεᾶς ὅπου κατοικεῖ ὁ δαίμων, καὶ ὅταν ἰδῆς τὸ δερ-
 μάτι καὶ φουσκῶνει ἀπὸ ἀνεμον, ἐσὺ νὰ ἦσαι ἕτοιμος
 ὀγλήγωρα νὰ δέσης τὸ στόμα τοῦ δερματίου καὶ νὰ
 το βουλῶσης μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ καλά· καὶ
 οὕτω βάλε τὸ δερμάτι ὅπου ἔχει τὸν δαίμονα ἐπάνω
 εἰς τὸ γοργοκάμηλον καὶ νὰ τὸν φέρης ἐδῶ εἰς ἡμᾶς.»
 Καὶ ἐπῆγε τὸ παιδίον εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἀραβίας
 καὶ ἔκαμεν ὡς τοῦ παρήγγειλεν ὁ Σολομών καὶ οὕτως
 ἔφερε τὸ παιδίον βουλωμένο τὸ δερμάτι μὲ τὸν δαί-
 μονα εἰς τὸν βασιλέα. Καὶ εἰς τὴν στρατὸν ὅπου ἤρ-
 χοντο, ἔλεγεν ὁ δαίμων· «σὲ παρακαλῶ, ὦ παιδίον, μὴ
 μὲ πηγαίνης εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἐγὼ νὰ σοὶ δεῖξω
 ποῦ εἶναι ὁ πράσινος λίθος, καὶ τὸ χρυσεῖον τὸ τιμη-
 μένον καὶ κεκρυμμένον.» Τὸ δὲ παιδίον ἔλεγεν· «ἐγὼ
 θὰ σὲ ὑπάγω εἰς τὸν βασιλέα Σολομώντα, καὶ ὅ,τι ἰρί-
 σει ἐκεῖνος ἄς κάμη.»

Καὶ ὡς ἦλθεν ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, εὐθὺς ἔπε-
 σε τὸ δερμάτι κάτω ἀπὸ τὴν κάμηλον καὶ ἐκυλιετο
 ἄνω καὶ κάτω καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ὅλοι ἐθαύμασαν· τὸ
 δὲ παιδίον ἔλυσε τὸ δερμάτι, καὶ εὐγῆκεν ὁ δαίμων,
 καὶ ἐβούλωσεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ στῆθος καὶ τὸν
 τράχηλον, καὶ ἔδρασε αὐτόν. Ὁ βασιλεὺς ἠρώτησεν
 αὐτόν «πῶς ὀνομάζεσαι;» καὶ ὁ δαίμων εἶπεν· «Ἐπί-
 πας καλοῦμαι.» Καὶ λέγει του· «τί εἶναι ἡ μιὰ σου
 ἐργασία;» Καὶ ὁ δαίμων εἶπε· ἀμύρια κκοκαμώματα·
 καὶ παρακαλῶ σε, βασιλεῦ, νὰ μὴ μὲ ἐπιτιμήσῃς μὲ
 τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, καὶ ἐγὼ νὰ σοὶ φέρω τὸν ἀκρογω-

νιαῖον λίθον, ὅπου φέγγει εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ὑπὲρ τὸν ἥλιον τὸν ὁποῖον ἐδοκίμασαν οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ δαίμονες, καὶ ἐγὼ νῦν σοὶ τὸν συστήσω εἰς τὴν πρώτην κεφαλίδα τοῦ ναοῦ.» Καὶ εὐθὺς ὤρισεν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνον τὸν Ἐφίππαν μὲ ἄλλους δαίμονας, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἔφεραν τὸν λίθον ἐκεῖνον καὶ τὸν ἔστησαν εἰς τὴν μέσην τοῦ ναοῦ· καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ἐθαύμασαν ἰδόντες τὸ παράδοξον θαῦμα.

Ἄμῃ ἀφότου ἦλθεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φῶς τῆς οἰκουμένης, ὁ ἥλιος ὁ ἀνέσπερος ἐκεῖνος, ὁ λίθος ἐσχοτίσθη ὅπου ἦτο ἀπὸ τὸν βασιλεῖα Σολομῶντα· καὶ ἀφότου ἔκτισεν αὐτὸν τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ἡγῶν τὴν ἁγίαν Σιών, καὶ ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπέρασαν χρόνοι 727. Ἄλλ' ἄς ἐλθωμεν πάλιν ὅπου ἀφήσαμεν τὸν λόγον μας. Καὶ πάλιν εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν Ἐφίππαν τὸν δαίμονα· «ὦ Ἐφίππα, ἡξεύρεις καὶ ἄλλα δαιμόνια ὡσάν ἐσένα;» Καὶ ὁ Ἐφίππας εἶπεν· «ἡξεύρω, ὦ δέσποτα, καὶ ἄλλα δαιμόνια ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τὰ ὁποῖα κάθηνται καὶ φυλάγουν τὸν πορφυροῦν στύλον.» Καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς ταῦτα εἶπε τῷ παιδίῳ· ἀλάβε, τέκνον μου, τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν δαίμονα Ἐφίππαν, καὶ ὕπαγε εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ὅσους δαίμονας καὶ ἂν εὔρης ἐκεῖ φυλάγοντας τὸν πορφυροῦν στύλον νῦν τοὺς σφραγίσῃς ὅλους εἰς τὸ στῆθος, καὶ ἄς πάρουν τὸν πορφυροῦν ἐκεῖνον στύλον καὶ ἄς τὸν φέρουν ἐδῶ εἰς ἡμᾶς.» Καὶ οὕτως ἐπῆγεν ἐκεῖνο τὸ παιδίον μὲ τὸν

Ἐφίππκν εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ ἐπλήρ. τε τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως. Διότι ἐβούλωσεν ὅλους τοὺς δαίμονας μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς εἶπε· ἀλάβετε τὸν στύλον αὐτὸν καὶ ἔλθετε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν βασιλέα Σολομῶντα.» Καὶ εὐθὺς οἱ δαίμονες ἐπῆρσαν ἐκεῖνον τὸν πορφυροῦν στύλον ἐπάνω των καὶ τὸν ἐβαστοῦσαν εἰς τὸν ἄερα.

Ἰδὼν ὁ βασιλεὺς τοὺς δαίμονας πῶς φέρουν ἐκεῖνον τὸν στύλον ἐθαύμασε καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ἐφριζαν ἰδόντες τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος. Εἶτα ὤρισεν ὁ βασιλεὺς τοὺς δαίμονας ἐκείνους νὰ βαστοῦν αὐτὸν τὸν στύλον ἐπάνω των εἰς τὸν ἄερα καὶ νὰ μὴ τὸν ρίψουν κάτω ἕως εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα· καὶ πάλιν ὤρισεν ὁ βασιλεὺς Σολομῶν καὶ ἔφεραν τὸν Ὀρνίαν ὅπου ἐπιασεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ λέγει του· «εἶναι καὶ ἄλλα δαιμόνια καὶ πνεύματα πονηρὰ ὡς αὐτά;» Καὶ εἶπεν ὁ Ὀρνίας· «εἶναι, δέσποτα βασιλεῦ, πλὴν εἶναι ἐν δαιμόνιον τὸ ὁποῖον ἔχει δύναμιν πολλήν.» Καὶ ὁ βασιλεὺς εἶπε· «ποῦ εἶναι καὶ ποῦ κατοικεῖ;» Ὁ δὲ Ὀρνίας εἶπεν· «εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀποθαμμένων καὶ εἰς τόπους κρημνώδεις εἶναι ἡ κατοικία του καὶ ἀφανίζει πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων, εἶναι δὲ καὶ αὐτὸς ἀρχων ἐνὸς τάγματος δαιμόνων, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ τῷ ἀντισταθῇ διότι διασεῖει τὴν γῆν.» Καὶ ὁ βασιλεὺς λέγει πρὸς τὸν Ὀρνίαν· «ἀδὲν σοὶ μέλει ἐσένα, πνεῦμα πονηρὸν, διὰ τὴν δύναμιν ἐκεῖνου, μόνον ὑπάγε μὲ τὸ παιδίον καὶ μὲ τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ ὅπου καὶ ἂν ἦναι νὰ τὸν εὑρητε καὶ νὰ τὸν φέρητε ἐδῶ εἰς ἡμᾶς.» Εἶτα ἔκρα-

ξεν ὁ βασιλεὺς τὸ γνῶστικὸν παιδίον καὶ τῷ λέγει·
 «ἔπαρε, τέκνον μου, τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν
 Ὅρνιαν, καὶ σύρετε νὰ εὗρητε τὸν πρῶτον Σατανᾶν
 μὲ τὸ τάγμα του, νὰ τοὺς βουλώσης καὶ νὰ τοὺς φέ-
 ρῃς ἔμπροσθέν μου.»

Λαθὼν δὲ τὸ παιδίον τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ καὶ
 τὸν Ὅρνιαν τὸν σατανᾶν ἐπῆγε καὶ εὗρε τὸν δαίμονα
 μὲ τὸ τάγμα του. Ἐἶτα εἶπε τὸ παιδίον· ἀνὸν ὀνόματι
 Κυρίου τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου νὰ «ταθῆτε ὅλα τὰ πο-
 νηρὰ καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ νὰ μὴ σπαράξῃτε
 ἀπὸ τὸν τόπον σας» καὶ πλέον δὲν ἐσάλευσαν, καὶ
 ἐπῆγε τὸ παιδίον μὲ τὴν βούλαν τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς
 ἐβούλωσεν ὅλους καὶ τοὺς ἔδεσε καὶ τοὺς ἐπῆγεν ἔμ-
 προσθεν τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκάθητο ἐπὶ
 θρόνου ὑψηλοῦ ἐνδεδυμένος τὸ βασιλικὸν στέμμα καὶ
 ἔχων εἰς τὸ χέρι του τὸ σκῆπτρον καὶ βίτζαν καὶ ἐ-
 θεώρει εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ πῶς ἐδούλευαν οἱ μα-
 στόροι καὶ οἱ δαίμονες ὡς ἐργάται προονίζοντες λίθους
 καὶ μάρμαρα, καὶ ἐπερίμενε τὸ παιδίον νὰ φέρῃ τοὺς
 δαίμονας. Καὶ ἰδοὺ μετὰ ὥραν ἰκανὴν ἔφρασε τὸ παι-
 δίον φέρον τοὺς δαίμονας δεσμίους ἔμπροσθεν τοῦ
 βασιλέως. Ἰδὼν ὁ βασιλεὺς τοὺς δαίμονας ἐθαύμασε
 καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, ὅστις τὸν ἠξίωσε τῆς τοι-
 αύτης χάριτος καὶ κατήσχυεν ὅλους τοὺς δαίμονας
 ἔχοντας μαῦρα καὶ ἄγρια πρόσωπα. Καὶ ἠρώτησεν ὁ
 βασιλεὺς τὸν πρῶτον αὐτῶν· «εἰπέ μοι, πνεῦμα πονη-
 ρόν, τί σου ἐστὶ τὸ ὄνομα, καὶ τί εἶναι ἡ μικρὰ σου
 ἐργασία ;» Καὶ ὁ δαίμων εἶπε· «τὸ ὄνομά μου λέγεται

Χάθρου Σαμαήλ, ἡ δὲ ἐργασία μου εἶναι αὕτη· καθέζομενοι εἰς τοὺς τόπους τῶν διαβατῶν κρημνίζομεν αὐτούς καὶ τοὺς πνίγομεν, καὶ ἔμπροσθεν εἰς τὰ κουφάρια τῶν ἀποθαμμένων εἰσβαίνομεν καὶ σχηματίζομεθα εἰς ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου τὴν μορφήν καὶ κατατρώγομεν τὰς σάρκας αὐτῶν· καὶ πάλιν ἐρχόμεθα εἰς τὸν ἀέρα, κάμνομεν τοὺς ἀνθρώπους καὶ σεληνιάζονται καὶ κατατρώγομεν τὰς σάρκας των καὶ ἀφρίζουν καὶ τρίζουν τοὺς ὀδόντας· ἄλλους δὲ πάλιν πνίγομεν εἰς τὰς γωνίας καὶ εἰς τὰς φραγὰς, ἄλλους κρημνίζομεν εἰς τοὺς κρημούς καὶ θανατώνονται αἰφνίδιον θάνατον, καὶ οὕτω κολάζομεν αὐτούς καὶ τοὺς κερδαίνομεν.» Καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τοὺς δαίμονας· «ἀμὴ δὲν φοβείσθε τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς; ἀλλὰ ὑπὸ τίνος ἀγγέλου καταργεῖται ἡ δύναμις σας;» Καὶ εἶπεν ὁ δαίμων· «ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.» Κάμνει ἐν σημείον εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς τὸ στῆθος μὲ τὴν δεξιάν του χειρᾶ, τουτέστι προέλεγεν 760 χρόνους πρωτῆτερα ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ δηλ. τὸν Ἴμιον σταυρόν· καὶ ἔλεγαν οἱ δαίμονες· «τότε, δέσπυτα, καταργεῖται ἡ δύναμις μας καὶ ἀνχωροῦμεν ὀγλήγωρα ἀπὸ τὸν ἀνθρώπων ἐκείνον.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Σολομὼν εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, εἶτα ἐπέτιμήσε τὸν Σαμαήλ καὶ τὸ τάγμα του ὅλον ὑπὸ Κυρίου τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκατασιδέρωσε τὸν Σαμαήλ τὸν δαίμονα ἐπὶ τὸν τράχηλον καὶ ἐπριόνιζε λίθους καὶ μάρμαρα καὶ ἐκουβαλοῦσαν ἀσβέ-

στην και νερόν εις τόν ναόν του Θεού. Και ἐφημίσθη ὁ βασιλεὺς Σολομών και πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ἄρχοντες και μεγιστάνες, ὅλοι τὸν ἐπροσκυνοῦσαν ὡς βασιλέα και τιμημένον ἀπὸ ὅλους τοὺς βασιλεῖς, και εὐχαριστοῦσαν και ἐδόξαζον τὸν Θεόν, ὅτι τῷ ἔδωσε τοιαύτην ἐξουσίαν και ὑπέταξεν ὅλους τοὺς δαίμονας τῆς γῆς, τοῦ ἀέρος, τῆς θαλάσσης και τῶν καταχθονίων. Και μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ ἐσύναξεν ὁ βασιλεὺς ὅλα τὰ πονηρὰ και ἀκάθαρτα δαιμόνια, πλῆθος ἀμέτρητον και ἐπρόσταξε νὰ ἔλθουν οἱ ἄνθρωποι τεχνῖται καλοὶ ὅπου ἐδούλευαν τὰ χαλκώματα και ἔκαμαν παρόμοια ὡς πιθάρια κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως ἦγουν κάδους μεγάλους και μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς τοὺς δαίμονας και εἰσέβησαν ὅλοι μέσα εἰς ἐκεῖνα τὰ ἀγγεῖα τὰ χάλκινα· και τότε ἐπίασεν ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς και ἐσφάλησε και ἐβούλωσεν αὐτὰ μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ και ἦσαν αἱ βούλαι χρυσαῖ τε και ἀργυραῖ και οὕτως οἱ δαίμονες δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἐβγουν διότι ἦσαν καλά κλεισμένοι. Ἐχαίρετο δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν τελείωσιν τῆς οἰκοδομῆς τῆς ἁγίας Σιών. Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐρρητόρευσε τὸ ἄσμα τῶν ἁσμάτων και ἐκατοίκησεν ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος εἰς ἐκεῖνον τὸν ἱερόν ναόν. Ἦτο δὲ τὸ μῆκος του πῆχεις 72, και τὸ πλάτος 24, ὁ τότε πῆχυς θέλουν νὰ εἰποῦν πῶς ἦτο 27 ποδάρια. Και δλόγυρα τοῦ ναοῦ ἔκτισε πολλὰ κελλία διὰ νὰ κατοικοῦν οἱ ἱερεῖς και νὰ βάνουν τὰ ἱερὰ σκεύη, ὅπου εἶχαν οἱ προ-

πάτορες ἀρχιερεῖς καὶ ἐλειτουροῦσαν ἐκεῖ εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. Εἰς τὸ βῆμα τοῦ ναοῦ ἦσαν αἱ πλάκες ὅπου εἶχαν τὸν θεόγραφτον νόμον, ὅπου ἔδωκεν ὁ Θεὸς τῷ προφῆτῃ Μωϋσῆ· ἦτο ἡ στάμνος ὅπου εἶχε τὸ μᾶνα μέσα· ἦτο ἡ κιβωτὸς, ἦτο ἡ ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν, τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, ἡ λυχνία, καὶ ἡ ἅγια τράπεζα, καὶ ἄλλα πολλὰ ἦσαν ἀφιερωμένα τῷ Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ. Καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ ἅγιον βῆμα δὲν εἰσέβαινε κανεὶς μόνον ἀρχιερεὺς καὶ ἐκεῖνος μίαν φορὰν τὸν χρόνον, καθὼς τὸ εἶχον συνήθειαν τὸν καιρὸν ἐκεῖνον. Καὶ ἦτο ὁ ναὸς ὑψηλὸς ἕως 124 πῆχεις, καὶ ἦτο σκεπασμένος ὅλος με χρυσοῦν καθαρὸν καὶ ἦτο κτισμένος με 12 εἰδῶν μάρμαρα πελεκητὰ καὶ ἔφεγγεν ὡσάν τὸν οὐρανὸν με τὸν ἥλιον ὅταν ἦναι ξαστεριά. Καὶ ἐδούλευσαν εἰς αὐτὸν διὰ τὴν τελειώση 46 χρόνους, καθὼς μαρτυρεῖ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον.

Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὁ Σολομὼν τὸν ναὸν ἐκεῖνον τὸν ὀνομαζόμενον ἅγιον Σιών, καθὼς ψάλλει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς καὶ λέγει· Χαίρε Σιών ἅγια μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν· ἔκκιμε προσευχὴν εἰς τὸν Θεὸν ὁ Σολομὼν με ἕμνους καὶ δοξολογίας, καὶ νηστεύων καὶ ἀγρυπνῶν καὶ παρακλιῶν τὸν Θεὸν νὰ ἀγιάσῃ τὸν ναὸν ὅπου ἔκτισε· καὶ εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς τῆς δεήσεώς του, καὶ ἐφάνηκεν ὁ Θεὸς καὶ τῷ εἶπεν· «ἤκουσα τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς σου καὶ ἡγίασα τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ὑπάρχουν τὰ Χερουβιμ καὶ τὰ Σεραφίμ, καὶ τὰ Ἐξαπτέρυγα, καὶ οἱ Θρόνοι· καὶ αἱ Κυριότητες ὅπισθεν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ναοῦ.» Τὸ κάλ-

λος τοῦ ναοῦ ἐκείνου οὔτε ἐστάθη οὔτε θέλει γένοι εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ παρῆλθον ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Σολομῶντος, τοῦ υἱοῦ Δαβὶδ, ἕως τοῦ Σεδεξίου, βασιλέως τῆς Ἱερουσαλὴμ, χρόνοι 425 καὶ εἰς ἐκείνον τὸν καιρὸν ἦτο ὁ προφήτης Ἱερεμίας ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου μὲ τὸν Βαρούχ καὶ τὸν Ἀθιμέλεχ· καὶ ἦτο εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἔκτισεν ὁ Σολομὼν καὶ ἔκαμναν προσευχὰς καὶ δεήσεις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ὑμνοῦσαν καὶ ἑδοξολογοῦσαν ἡμέραν καὶ νύκτα.

Εἰς αὐτὸν τὸν ἅγιον ναὸν ἐσύχναζεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, διελέγετο μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐδίδασκε τοὺς Ἑβραίους· περισσὰ καὶ μεγάλα θαύματα ἐποίησεν ὁ Κύριός μας μέσα εἰς αὐτὸν τὸν ἅγιον ναὸν, καθὼς τὸ γράφει τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ὅλη ἡ θεία Γραφή. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὑπῆγεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ ἀφοῦ ἐκαθίστησαν ἀπέναντι τοῦ ναοῦ, εἶπον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· «Ραββί, βλέπεις τοῦτον τὸν ἀξιοθαύμαστον καὶ ὠραιότατον ναὸν; οὔτε ἔγεινεν οὔτε θέλει γίνεαι εἰς τὸν αἰῶνα.» Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· «βλέπετε αὐτὸν τὸν περίφημον ναὸν; εἰς ὀλίγον καιρὸν θέλει ἐρημωθῆ καὶ καταστραφῆ καὶ δὲν θέλει μείνει πέτρα ἐπὶ πέτρας.» Καὶ οὕτως ἔγεινε. Καὶ οὐ μόνον ὁ Χριστὸς ἔκαμε καὶ ἐκατόρθωσε πολλότατα καὶ θαυμαστά θαύματα, ἀμὴ καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, εἰς αὐτὸν τὸν ἅγιον ναὸν. Οἱ ἄνομοι καὶ φθονεροὶ Ἑβραῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ πιστεύσουν. Εἰς αὐτὸν τὸν ἅγιον ναὸν

φυλάχθη ἡ Παναγία καὶ τὴν ἔτρεφεν Ἄγγελος Κυρίου 15 χρόνους ἕως οὗ τὴν ἔβγαλεν ἔξω καὶ ἠρ-
 βαθωνίσθη Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Ἄλλ' ἄς ἔλθω-
 μεν πάλιν εἰς τὴν διήγησίν μας.

Βλέπων ὁ Θεὸς τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν σκληρότητα,
 τὰς ἀδικίας καὶ τὰς πικρανομίας τοῦ Σεδεκίου βασι-
 λέως τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν ἀπιστίαν τοῦ λαοῦ ἐκεί-
 νου τοῦ καιροῦ, εἶπε πρὸς τὸν Ἱερεμίαν τὸν προφῆτην·
 ἄσπαγε εἰς τὸν ναὸν καὶ πάρε τὰ ἅγια σκεύη τοῦ ναοῦ
 καὶ παράδωσέ τα εἰς τὴν γῆν.» Τότε ὁ προφῆτης Ἱε-
 ρεμίας ὑπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἐπῆρε τὰ σκεύη
 τῆς ἁγίας Σιών καὶ τὰ παρέδωκεν εἰς τὴν γῆν καθὼς
 τῷ παρήγγειλεν ὁ Θεός, καὶ ἐπῆρε τὰ κλειδιά ἀπὸ
 τοῦ ἁγίου θυσιαστήριον τοῦ ναοῦ καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν
 γῆν ἔμπροσθεν τοῦ ἡλίου καὶ εἶπεν· ἀέπαρε αὐτὰ καὶ
 φύλαξέ τα ἕως οὗ νὰ σὲ ἐξετάσῃ Κύριος ὁ Θεὸς
 δι' αὐτά, διότι ἡμεῖς δὲν ἐστάθημεν ἄξιοι νὰ τὰ φυ-
 λάξωμεν.» Καὶ τότε ἦλθεν ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονό-
 σωρ ἀπὸ τὴν Βαβυλώνα καὶ ἐκυρίευσεν τὴν Ἱερουσα-
 λὴμ καὶ ἐλεηλάτησεν αὐτὴν καὶ τότε ἐκάθη ἐκεῖνος ὁ
 ἅγιος ναὸς καὶ τὸ χρυσοῦν σκέπασμα, ὅπου ἐκτίσεν ὁ
 βασιλεὺς Σολομὼν· καιόμενος δὲ ἔτρεχεν ὁ χρυσὸς ὡσάν
 βρύσιν. Τὸν δὲ βασιλέα Σεδεκίαν τὸν ἐπίασε ζωντανὸν
 καὶ ἐκόψε τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του ἔμπροσθεν
 του, καὶ αὐτὸν τὸν ἐτύφλωσε καὶ τὸν ἐπῆρε σκλάβον
 μὲ ὄλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν
 Βαβυλώνα. Οἱ δὲ Χαλδαῖοι, λεηλατοῦντες τὴν Ἱε-
 ρουσαλήμ εὗρον ἐκεῖνα τὰ χάλκινα ἀγγεῖα εἰς τὰ ὁποῖα

ὁ βασιλεὺς Σολομῶν εἶχε κλείσει καὶ εἶχε βουλώσει τοὺς δαίμονας, καὶ βλέποντας οἱ Χαλδαῖοι τὰς χρυσὰς σφραγίδας ἐνόμισαν ὅτι εἶναι θησαυρὸς κεκρυμμένος καὶ τὰ ἐξεβούλωσαν, καὶ ἀμέσως οἱ δαίμονες ἐφυγαν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐπῆγαν πάλιν εἰς τὰς πρώτας τῶν τὰς ὠρισμένας κατοικίας, διὰ νὰ πειράζουσι τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄλλα αὐτὰ τὰ κατορθώματα ὅπου ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς Σολομῶν δὲν ἦτο ἀπὸ ἐδικήν του ἐνέργειαν οὔτε ἀπὸ τῆν σοφίαν του τῆν πολλήν, ἀλλὰ ἡ δύναμις ἦτο τοῦ μεγάλου Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ὅστις ἐμελλεν ἀπὸ τοῦ Σολομῶντος τοῦ βασιλέως τῆν φυλὴν νὰ σαρκωθῆ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἀπέρασαν ἕως τὸν καιρὸν ὅπου ἐσαρκώθη χρόνοι 725 καὶ ἔκαμεν εἰς τῆν γῆν χρόνους 33 καὶ ἐσταυρώθη, καὶ ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, καὶ ἐχάρισεν ἡμῖν τῆν αἰώνιον ζωὴν, καὶ διὰ τῆν ἐνέργειαν τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ κατήσχυε τὸν μέγαν διάβολον τὸν ἐχθρὸν τῆς ψυχῆς μας. Λοιπὸν καὶ ἐκεῖνῃ ἡ σφραγὶς εἶχε τὸν τύπον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, καὶ ὑπέταξεν ὅλους τοὺς δαίμονας καὶ ὄχι μόνον τοὺς ἔδησεν, ἀμὴ καὶ τοὺς ὑπέταξε καὶ ἐν ὑστέροις τοὺς ἐφυλάκωσε, καὶ ἄμα ἐτελείωσε τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἐφυλάκωσε εἰς ἐκεῖνα τὰ χάλκινα ἀγγεῖα. Ὅσοι λοιπὸν πιστεύουσι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα καὶ τὸν παραδέχονται μὲ καλὴν πίστιν καὶ μὲ καλὰ ἔργα ἡμποροῦν μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ νὰ τοὺς δέσουν καὶ καταργήσουσι, διότι μεγάλη

δύναμις καὶ ἀλυσίδα εἶναι ὁ τίμιος καὶ ζωοποιὸς Σταυρός, ὅπου μᾶς ἄφηκε νὰ κἀμνωμεν καὶ νὰ τὸν προσκυνῶμεν, νὰ τὸν ὑμνῶμεν καὶ νὰ τὸν δοξάζωμεν διὰ νὰ μᾶς γλυττώνη ἀπὸ ἐχθροῦς ψυχικοῦς, σωματικοῦς, καὶ νὰ μᾶς ἀξιώνη τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ, οὗ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἄρμόδιον εἶναι νὰ σᾶς φανερώσω δι' αὐτὸ τὸ εὐμορφώτατον καὶ ἐκλεκτότατον καὶ γνωστικώτατον παιδίον, ὅπου εἰς τὴν ἄνωθεν ἱστορίαν πολλάκις τὸ ἀνεφέραμεν, ὅτι ἦτο μιᾶς γυναικὸς τιμημένης καὶ εὐλαβοῦς χήρας υἱὸς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ὠνομάζετο τὸ παιδίον Χειράμ. ἦτο δὲ 15 χρονῶν ὅταν τὸ εἶχεν ὁ βασιλεὺς Σολομῶν εἰς τὰς ὑπηρεσίας του. Οὕτω τὸ εὐρῆκα εἰς τὰ ἱστορικὰ γεγραμμένον. Ὁ ἱστοριογράφος γράφει ἀκόμη καὶ δύο στίχους εἰς αὐτὸ τὸ εὐμορφώτατον παιδίον, καὶ λέγει οὕτω :

Χήρας ἦτον τὸ παιδί γνῶσιν γεράτων ὄντως
Χειράμ μαίστωρ τῶν σκευῶν, ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.

Ἀπορία. Διατί, ἐν Χριστῷ ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, αὐτὸν τὸν ἅγιον καὶ θαυμαστὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ποῦ ἐγράψαμεν ἄνωθεν κατὰ πλάτος, τὸν ὁποῖον ὁ Ὑψιστος Κύριος Σαβαὼθ ἠυλόγησε καὶ ἠγίασεν, ἐν ὑστέροις τὸν παρέδωκαν εἰς χεῖρας

ἀσεβῶν καὶ ἀμαρτωλῶν καὶ βαρβάρων οἵτινες τὸν κατεδάφισαν, τὸν κατέκαυσαν καὶ τὸν κατερήμαξαν ;

Λύσις. Ἐγὼ νὰ σᾶς εἶπω καὶ ἀκούσατέ με, παρακαλῶ. Οὐχὶ δι' ἄλλο, πάρεξ διὰ τὰς ἀμαρτίας, δυναστείας, ἀρπαγᾶς, ἀδικίας, ὑπερηφανείας καὶ τοὺς φρόνους Σεδεκίου τοῦ βασιλέως τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ λαοῦ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, διότι παρέβησαν τὸν νόμον καὶ ἠθέτησαν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐποίησαν τὸ πονηρὸν ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ὡς δίκαιος κριτῆς καὶ προστάτης ὅπου εἶναι τοὺς ἐγκατέλειπε καὶ τοὺς παρέδωκεν εἰς χεῖρας ἰχθρῶν καὶ ἀπίστων διὰ νὰ ἴδουν καὶ ἄλλοι νὰ μετανοήσουν ἀπὸ τὰς ἀδικίας καὶ κακίας των... καθὼς τὸ ἔπαθον καὶ οἱ ἄθλιοι Ῥωμαῖοι, ὅτε ἔκτισεν ὁ μέγας καὶ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Χριστιανῶν ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος τὴν περίφημον καὶ βασιλεύουσαν τῶν πόλεων καὶ ὅταν ἐτελείωσαν τὴν ἁγίαν καὶ οἰκουμένην πρώτην σύνοδον τὴν ἐν Νικαίᾳ ἐγύρισε ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν μὲ ὄλους τοὺς 318 ἡεσφόρους καὶ ἁγίους Πατέρας καὶ τὴν εὐλόγησαν καὶ τὴν ἁγίασαν καὶ τὴν ἀφιέρωσαν εἰς τὸ ὄνομα τῆς παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας διὰ νὰ διαφυλάττη ἕως τέλους ἢ μήπως ἡ Παναγία δὲν τὴν ἐφύλαξε καὶ δὲν τὴν ἠλευθέρωσε τόσας καὶ τόσας φοραῖς ἀπὸ τὰ χεῖρια τῶν ἁσεβῶν καὶ ἀπίστων βαρβάρων, καθὼς μαρτυροῦν τὰ ἱστορικὰ βιβλία καὶ συγγράμματα τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας ; Ἀμὴ οἱ βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων ἐποίησαν

τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου, καὶ δὲν ἐπεμελοῦντο νὰ διορθώσουν καὶ νὰ κυβερνοῦν τὰ στρατεύματά των καὶ τὸν λαὸν μὲ δικαιοσύνην, μόνον ἔκαμναν αἰρέσεις καὶ εἰκονομαχίας, καὶ διὰ παντὸς ἐσύγχιζαν τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τόσα αἵματα ἐχύνοντο καὶ ἔκαμναν τυραννίας καὶ ἐξορίας οἱ αἰρετικοὶ καὶ εἰκονομάχοι βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων εἰς τοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανούς καὶ τοὺς πιστοὺς καὶ ἀγίους πατριάρχας, ἱερεῖς καὶ ἐκκλησιαστικούς. Τὰ τοιαῦτα λοιπὸν βλέπων ὁ Κύριός μας ὡς δίκαιος κριτὴς ὅπου εἶναι, καὶ ὅτι δὲν μετανοοῦμεν, ἀλλὰ πηγαίνομεν εἰς τὸ χειρότερον, μᾶς παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς τυραννίας τοῦ ἀσεβοῦς τούτου, δηλαδὴ εἰς τὸν ἀπόγονον τῆς Ἄγαρ.

Ἀδελφοί μου χριστιανοί! Πόσον μεγάλον καὶ ἐξαικουσμένον ἦτο τὸ γένος μας, πόση ἡ δόξα τῆς βασιλείας μας, ἀμὴ ἤξευρετε διατί ἠφανίσθη; διαβάσατε τὰς ἱστορίας μας, ὄχι ἀπὸ τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν, ὄχι ἀπὸ τὸ σπαθὶ τῶν Ἄγαρηῶν, ἀμὴ ἀπὸ τὸν φόβον μας, ἀπὸ τὴν μνησικακίαν μας, ἀπὸ τὰς ἀδικίας μας καὶ ἀπὸ τὰ κακά μας καμῶματα καὶ διὰ τοῦτο ἐκατασχολάσθημεν καταφαγωθέντες ἀναμεταξὺ μας. Λέγει ὁ Χρυσόστομος «εἰ κατὰ ἀλλήλων ὀπλιζόμεθα οὔτε τοῦ διαβόλου χρεῖα πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀπώλειαν.» Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει «εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπὸ ἀλλήλων ἀναλωθῆτε.» Καὶ οὕτως ἐμείναμεν νὰ δουλεύουν οἱ Χριστιανοὶ διὰ νὰ τρέφουν καὶ ἐνδύουν τοὺς ἀσεβεῖς, ἀπίστους καὶ ἀπλήστους φαγάδες.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΜΕΝΟΥΝΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΧΑΡΗ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ἐκ τῆς Βιβλιοχαρτοπωλείου μας ἐκομίσθη μεγάλη συλλογὴ βιβλίων, ἥτοι διδακτικῶν τῶν διαφόρων Σχολείων, Ἐκκλησιαστικῶν, Ἱστορικῶν καὶ πάσης ἕλης δι' ἰδιαιτέραν ἀνάγνωσιν.

Παρὰ τὸ Χαρτοπωλεῖόν μας ἐκομίσθη ἐκλεκτὴ γραφικὴ ἕλη ὡς καὶ ποικιλία ψαλλικῶν εἰδῶν.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν ταχεῖαν προμήθειαν παντὸς βιβλίου μὴ εὐρισκομένου ἐν τῇ πόλει ἡμῶν.

Τιμαὶ ἐνεπίδεκτοι συναγωνισμοῦ.

Τιμᾶται λεπτῶν 20

